

Mester Györgyi

Mirci és Durci

Mirci cicának már csak egy hét volt hátra a születésnapjáig. Törte-törte a fejét, hogy mit is kérhetne ajándéknak. Azt tudta, hogy ha teljesíthető a kívánsága, akkor Macska mamától meg is kapja a várva várt ajándékot.

Egyszer csak gondolt egy nagyot és merészet, régi vágyát akarta valóra váltani. Három nappal a nagy ünnep előtt, elébe állt az anyukájának, és bátran kijelentette:

- *Döntöttem, egy kiskutyát szeretnék a születésnapomra. Egy élő kutyust, akit etethetek, itathatok, mehetek vele játszani, bújócskázni, fogócskázni. És aki igazi barátommá válna.*

Macska mama egészen elámult a különös kérésen. Erre nem számított, mármint hogy egyetlen fiacskája ilyen hihetetlen kívánsággal hozakodik majd elő.

Gyorsan végiggondolta a familiájuk eddigi életét, de emlékezete szerint, sehol nem történt még olyan eset, hogy egy cicagyerek kiskutyát kért volna születésnap ajándékul.

- *Hát - kezdte eléggé határozatlanul -, éppenséggel holnapután lesz a parkban az ez évi nagy kutyakiállítás, szépségversennyel egybekötve. Elmehetünk nézelődni, azután majd meglátjuk, hogy alakul.*

A kiállítás és a szépségverseny a vártak megfelelően nagyon látványos és igen érdekes volt, Mircit azonban mégis inkább azok a kosarak érdekelték, amelyek a füre telepedett tenyésztők lábánál heverték, és telis tele voltak különféle újszülött kiskutyákkal.

Többségük csak szunyókált, még a szemét se nyitotta ki, az izgágábbak viszont egymás hegyén-hátán tolongtak, majdnem felfordították a kosarat.

Mirci ekkor egy fonott szatyorban három szundikáló törpe spánielt vett észre. Mintha göndörödött volna a fülecskéjük, zsemleszínű szőrüknek pedig olyan selymes volt a tapintása, hogy nem tudta abbahagyni a simogatásukat. Persze nagyon vigyázott arra, hogy hegyes karmaival meg ne sértse az alvó kiskutyákat. Az egyik kutyus váratlanul hatalmasat ásított, láttatva rózsaszínű nyelvecskéjét és apró fogait. Mirci megsimította a fejét, mire a kiskutya összeráncolta a homlokát, és igen mérges pofácskát mutatott az érdeklődők felé.

- *Ezt választom, ezt a durcásat – mondta a kis macskagyerek. - És legyen a neve Durci.*

A születésnapos cica boldog volt, hogy végül teljesült az álma, és egy ilyen különlegesen kedves ajándékot kapott.

Otthon, a születésnap elmúltával is napról napra többet foglalkozott vele. A kiscica és a kutyus egymás mellett álló tányérjukból lefetyelték a tejet, az alvókosaruk is egymás mellé került. Egyre többet szaladgáltak a réten, rengeteget bújócskáztak. Mindketten szerették kergetni a lepkéket, felriasztották a bóbiskolva pihenő madarakat, azután jól mulattak azon, milyen rémülten repülnek fel a közeli fára, pedig tudhatták volna, hogy ők az ijesztgetést csak játéknak szánták, sohasem bántották volna a kedves énekesmadarakat.

Durci szépen fejlődött. Mire egyéves lett, kigömbölyödött, de nem nőtt nagyobbra Mircinél, hiszen törpe spániel volt.

Közelgett az ő születésnapja is. Mirci napok óta nyaggatta, árulja már el, mit szeretne a szülinapjára. Mikor aztán Macska mama is bekapcsolódott a faggatózásba, Durci csak kibökte:

- *Egy kiscicát szeretnék a születésnapomra, hogy hármásban fogócskázhassunk a réten.*

Macska mama jót nevetett.

- *Hát akkor kinek vásároltam én azt a szép nagy gumi velős csont utánszót, ha te más ajándékot szeretnél? Tudod mit, most elégedj meg a velős csonttal, meg az ünnepi ebéddel, aztán majd meglátjuk, lesz-e kiscica a háznál.*

Mirci és Durci legnagyobb öröme, nemsokára kiscicák érkeztek a családba, Mirci testvérkéi, akikkel azon túl annyit hancúroztak, amennyit csak akartak, és vidám játékban sohasem volt többé hiány.

Mirci cica

Durci, a törpe spániel